Вітько-третьокласник
крокує додому
героєм таким,
що й не снилось нікому.
Аж раптом
Вітькові назустріч —
першак.
Всміхнувся Вітько
і промовив:
— Так-так! —
І, випнувши груди,
підходить до нього:
— Гей, ти!
Треба старшим
давати дорогу! —
І хлопця малого
портфелем як лясне!
Аж всівся на землю
малий першокласник...

Вітько реготнув:
— Так і треба,
щоб знав! —
І далі по вулиці
покрокував.

Іде і пишається
подвигом власним.
Аж раптом
назустріч йому —
семикласник!

Від жаху герой,
мов листок,

затремтів —
і в перше ж парадне
стрілою влетів.
Тремтять його руки,
тремтять його ноги...

— Чого ти злякався? —
питаю у нього.
— Та просто я чемний,—
Вітько відказав,—
тож старшому хлопцю
дорогу і дав...